

Mike đi ngang qua sau lưng Chúc, kín đáo bấm nhẹ ngón tay vào vai nàng như nhắc nhở sắp đến giờ lunch, rồi đi thẳng ra cửa. Cử chỉ thông thả, tự nhiên của chàng, khiến trong phòng không một ai có thể ngờ rằng, hai người có hẹn trước với nhau.

Chúc “save” và “exit” công việc đang làm dang dở trên “computer”, thu gọn giấy tờ trên bàn nhưng nàng đợi đến khi có vài người rục rịch chuẩn bị nghỉ “lunch” mới từ tốn mở ngăn tủ, lấy ví khoác lên vai, cầm theo túi đựng phần ăn trưa, đứng dậy thông thả bước ra ngoài. Chúc nghĩ thầm, cẩn thận như vậy vẫn hơn, nàng không muốn ai để ý, theo dõi cử chỉ của nàng để có thể nghi ngờ là, có sự liên hệ tình cảm giữa nàng và Mike, người supervisor điếm đăm, nghiêm trang của “department”. Đã hơn hai tháng, trưa nào Chúc cũng về nhà riêng của Mike ở gần sở để nghỉ trưa. Tất cả đã là thói quen, đã thành một việc bình thường. Nàng không còn cảm giác, lén lút, hồi hộp và lấm lét của một người mang niềm cảm ngoại tình như những lần đầu tiên.

Chúc là người Á Đông duy nhất trong phòng. Dưới mắt các bạn đồng nghiệp người Mỹ, nàng chỉ giống như một thiếu nữ 13, 14 tuổi, chưa phát triển đầy đủ những đường nét nảy nở, khiêu gợi của một người đàn bà. Nàng chỉ là một cô bé, bụ bẫm, hiền hòa, gương mặt tròn trịa dễ thương, ít cười nói giỡn cợt, lúc nào cũng chăm chỉ, lặng lẽ làm việc, nên các bạn đồng nghiệp, ai cũng yêu mến giúp đỡ Chúc, từ những ngày đầu khi nàng mới vào làm. Bạn bè ai cũng thích trêu chọc Chúc, xoa đầu nàng, gọi đùa là “Baby” mặc dù họ biết Chúc đã có chồng.

Ra bãi parking, Chúc vào xe, ngắm lại gương mặt mình trong kính chiếu hậu, chải lại mái tóc, tô lại vành môi, cẩn thận nhìn trước nhìn sau để chắc chắn là không có gì khác lạ, không có ai để ý theo dõi nàng, Chúc mới lái xe thẳng đến Mike. Nàng biết Mike đã về trước, chờ nàng ở nhà, đã chuẩn bị sẵn bữa Lunch cho cả hai, phụ thêm với các thức ăn Việt Nam Chúc mang đến. Như thói quen, Mike sẽ bế bổng nàng lên như bế một cô bé, cẩn nhẹ vào môi nàng và quay tròn mấy vòng ngay khi nàng mở cửa bước vào. Cuộc đời là một vở kịch dài, con người là những diễn viên. Mike ở sở làm, từ tốn, lạnh lùng, thờ ơ, đôi khi còn la mắng, sửa sai Chúc ngay trước mặt mọi người, khác hẳn với Mike trong căn nhà này, thế giới của riêng hai người, Mike ngây ngô, quy lụy, Mike dễ dàng, bông bế nàng để van xin tình yêu. Thời gian của một tiếng nghỉ trưa dù ngắn ngủi cũng đủ để Mike nhận thức được rằng, người tình Á Đông như Chúc thật tuyệt vời, hơn xa những nàng kiều nữ mắt xanh, tóc vàng, to lớn và khiêu gợi đã đi qua trong đời chàng. Tình yêu không chỉ đơn thuần là thể xác, những chăm sóc

nhẹ nhàng, tế nhị của Chúc, chăm lo từ thức ăn, nước uống, và thu dọn nhà cửa cho Mike đã làm chàng ngây ngất như người được uống chén rượu say.

Vừa lái xe, Chúc vừa nghĩ đến Mike, Cảm giác rạo rực, thêm muốn dâng lên, hai má nàng bừng đỏ, nàng nghĩ đến những giây phút nồng ấm nằm gọn trong lòng Mike, những giây phút nàng chìm ngập, đắm đuối dưới thân thể to khỏe, đầy sinh lực của chàng đè nặng lên người nàng, trong vòng tay ghì xiết, cuộn chặt, bao bọc, ôm phủ lấy nàng. Những cảm giác khít khao, đầy đặn và tận cùng ấy, Chúc chưa bao giờ có được với Dũng, người chồng già yếu của nàng sau hơn ba năm lấy nhau. Dũng hơn Chúc hai mươi bốn tuổi, ở cái tuổi năm mươi của một người đàn ông, thực ra cũng chưa phải là đã hết hay không còn gì. Nhưng Dũng, đáng dấp gây óm của một thi sĩ, kết sinh của một quê hương Việt Nam nghèo khổ, của một quá khứ trác táng buông thả, đã làm sinh lực chàng yếu đi trước tuổi.

Những mơ mộng lãng mạn của Chúc ở tuổi mới lớn, yêu thơ, thích xướng họa và “Yêu anh thi sĩ” khi mới bước chân sang Mỹ định cư đã qua rồi. Sau mấy năm đi học và nhất là sau khi đi làm, Chúc đã hội nhập vào cái xã hội văn minh vật chất, tốc độ và đời sống vội vã đi về trên xa lộ này. Bây giờ phải là thực tế, Chúc có đòi hỏi xác thịt của một người đàn bà, có mơ ước của một người vợ bình thường, một mái ấm gia đình, một đời sống đầy đủ từ thể xác, tinh thần và vật chất, Chúc cũng thêm muốn có nhà sang, xe mới, như mọi người. Bề trái của những vần thơ trữ tình, những bài thơ tán tụng, nịnh nhau như: “Ôn em”, “Cảm ơn em”, “Ôm trăng”, “Gom mây”, “Đuổi gió” chỉ là hư ảo, không cạo ra để ăn, để nuôi sống cuộc đời được. Đằng sau những ý thơ cao xa, bóng bẩy chỉ còn là hình ảnh ông thi sĩ gây óm, quần áo lụng thụng, đầu tóc bông bênh, có khi cả tuần không tắm, răng vàng đóng bựa hay mặt đỏ gay, khề khà bên chai rượu. Bề trái của “giấc mơ” của “người thơ” là ông thi sĩ, chồng Chúc, nằm ngủ cong queo, miệng há hốc vì ngạt mũi, khò khè tiếng thở, dãi đọng trắng hai bên bờ mép, đã làm Chúc không còn yêu nổi thơ của Dũng như ngày nào mới quen. Đời sống của Dũng hàng ngày là la cà với bạn bè ở các quán café, xin xỏ vài công việc phụ giúp lật vạt thơ văn, lay-out vài cái quảng cáo để kiếm vài đồng tiền lẻ, không đủ phụ cho Chúc chi phí hàng tháng, chưa kể tiền trợ cấp con và người vợ trước của Dũng theo lệnh tòa. Hình ảnh Dũng nằm dài trên salon, than mây, trách gió, hay nét cần cù chịu đựng, nấu cơm, giặt quần áo, dọn dẹp nhà cửa chờ nàng đi làm về, đã làm Chúc chán ghét. Những đêm gượng ép, giả dối, cố gắng cho nhau với cảm giác nửa chừng, hụt hẫng đã làm Chúc kinh sợ. Chúc tự trách mình, không hiểu tại sao, ngày ấy mình lại có thể lãng mạn một cách ngu

Vũ Lâm / Truyện Ngắn

Hồi Hận

dại đến thế. Cái triết lý đầy tiểu thuyết tính: Tình yêu không có tính toán, không biên giới, không tuổi tác, sang hèn, chỉ cần hai tâm hồn “thơ” là đủ, cái triết lý ấy ngày trước đã là biện minh giúp nàng đủ can đảm, thêm sức mạnh để ương ngạnh cãi lời bố mẹ, để bất chấp đời dị nghị. Nàng yêu thơ Dũng rồi theo Dũng, trao Dũng những gì quý nhất của đời con gái, dù biết rằng Dũng gần ngang tuổi bố mẹ chú bác, lại đã có vợ hai con. Bây giờ Chúc hối hận, ăn năn thì đã muộn. Chúc nghĩ đến việc phải làm, phải phá bỏ... nhưng chưa biết là bằng cách nào, bao giờ, cơ hội và nguyên cơ nào để Chúc có đủ can đảm quyết định, chống lại những chê cười, dị nghị của chính những người đã cản ngăn nàng ngày trước... Việc gì đến sẽ phải đến!

Như mọi ngày, Năm giờ mười lăm Chúc ở sở về, theo thói quen mới có hơn một tháng nay, nàng thay quần áo tắm rửa xong mới ra ăn cơm, trong khi đó Dũng bắt đầu hâm nóng lại thức ăn và dọn ra bàn, chờ vợ xuống cùng ăn cho nóng.

Hôm nay khác với thường lệ, thức ăn đã dọn sẵn trên bàn từ bao giờ và đã nguội lạnh. Dũng ngồi trầm ngâm trên ghế salon, tay cầm quyển báo như đang chăm chú đọc, nhưng thật ra chỉ để che dấu

cơn giận dữ, đầu óc Dũng đang rối loạn, quay cuồng. Những điều anh nghĩ ngờ đã là sự thực, Chúc ngoại tình!

Dũng chưa biết mình phải bắt đầu câu chuyện với Chúc làm sao? Từ trưa đến giờ anh như người điên, bao nhiêu giải pháp đặt ra, đều thấy bất lợi cho cả hai, phần thiệt thòi lẽ dĩ nhiên sẽ về anh. Anh sẽ ra khỏi cái apartment này với hai bàn tay trắng, không tiền bạc, không công ăn việc làm. Hay nếu Chúc bỏ về với bố mẹ, anh cũng phải bỏ đi, làm sao anh có đủ tiền để trả tiền nhà, tiền "Bill". Dũng cũng không còn đường để trở về với người vợ cũ và các con. Anh nghĩ đến giải pháp duy nhất để giữ được đời sống hiện tại là làm ngơ, coi như không hay biết gì cả. Nhưng liệu anh có thể làm ngơ được không, khi những cơn ghen tức chỉ chờ cơ hội bùng ra thành lời nói.

Hơn một tháng nay, Dũng đã phát hiện những khác lạ trong đời sống và thói quen hàng ngày của Chúc. Dũng đã ngoài 50, ở tuổi "Tri thiên mệnh", kinh nghiệm đời giúp anh nhận biết rằng, những che giấu vụng về, những âu yếm giả dối, dư thừa của Chúc chính là những lời thú tội của nàng cho một điều gì gian dối. Cứ chỉ ngày thơ, nũng nịu giả bộ của Chúc những ngày gần đây, có tác dụng ngược với suy đoán của nàng, nó chỉ làm đậm thêm những nghi ngờ đã có sẵn trong anh. Chỉ cần một thay đổi rất nhỏ, Dũng cũng đoán được có điều bất thường. Như trước đây, mỗi khi đi làm về, Chúc thay vội quần áo, xuống bếp phụ với Dũng dọn cơm cho lẹ, đôi khi Chúc còn quàng tay ôm cổ anh, đu cả người lên như bắt công, rồi nhõng nhẽo:

- Để em phụ cho, cứ cà rề, chạm chạp... đợi anh... đôi muốn chết!

Bây giờ lại khác, đi làm về Chúc phải tắm rửa trước khi ăn cơm:

- Nóng bức quá anh à, cho em tắm rửa mát mẻ, ăn mới biết ngon.

Suốt một tuần lễ vừa qua, ngày nào Dũng cũng lên ghi số "miles" trên đồng hồ xe của Chúc. Đường từ nhà đến sở làm của nàng, đi và về, anh cũng đã đo đi, đo lại nhiều lần. Không thể nào sai được, Dũng chắc chắn mỗi ngày Chúc có đi đâu thêm một khoảng đường cố định gần 3 miles, nhưng đi lúc nào? Và đi đâu? Anh không thể nào đoán ra được. Dũng đã kín đáo theo dõi Chúc, khi đi làm và khi về, cũng không tìm được khoảng đường gần 3 miles ấy. Nàng đi và về rất đúng giờ. Sáng nay, Dũng mượn xe của một người bạn, nằm chờ trong bãi parking trên sở làm của Chúc từ sáng cho đến trưa, rồi lặng lẽ lái xe theo sau Chúc đến một khu Condo sang trọng. Dũng thấy Chúc quen thuộc, ngừng xe, thò tay ra bấm số để mở cổng "security" rồi lái xe vào trong. Dũng đậu xe bên kia đường, nằm chờ gần cả tiếng đồng hồ mới thấy xe Chúc và một chiếc BMW cùng ra, cùng chạy trên con đường trở về sở. Hôm nay, Dũng đã biết rõ con đường cả đi và về gần 3 miles ấy.

Chúc từ phòng tắm đi ra, dụi tờ báo trên tay Dũng bỏ xuống bàn, quàng cổ, ngồi lên đùi Dũng nũng nịu:

- Sao hôm nay thi sĩ của em ngồi thừ ra dzậy? . . . đang làm thơ hả? . . . Ăn cơm đi, em đói lắm rồi . . .

- Sao hôm nay trông anh buồn dzậy, bị "cúm" rồi phải không?

Dũng đẩy Chúc ra, đứng dậy, đi đến bên tủ bếp, lấy chai Rémy Martin còn hơn một nửa và cái ly. Chúc nhìn theo dáng điệu thiếu não của Dũng an ủi:

- Thơ của anh cũng tạm đủ rồi, có thêm càng tốt, không có cũng chẳng sao . . . cứ "lay-out" dần đi là vừa. Để em rút saving ra, xuất bản cho anh tập thơ đầu tay, có với người ta cho vui. Không lẽ đi đâu người ta giới thiệu . . . "thi sĩ . . . không tác phẩm" mình cũng quê.

Dũng không quay lại nhìn Chúc, gần giọng:

- Khỏi cần, tôi có nhận tôi là thi sĩ bao giờ đâu. Thơ . . . đâu phải dạn ra là có. Cô muốn lấy thi sĩ thì thiếu giống gì, hội thơ ếch, hội thơ nhái thẳng nào cũng cá cả chục tập thơ . . . "Con Cóc".

Chúc sưng sớ với thái độ hằn học của Dũng:

- Hôm nay sao anh khó chịu dzậy, bộ muốn gây với em.

Dũng không còn dần được cơn giận:

- Tôi đâu dám gây với cô, nếu muốn gây, buổi trưa nay tôi đã đụng nát đầu xe của cô rồi.

Mặt Chúc tái nhợt, run rẩy như muốn ngã khi nghĩ rằng Dũng đã biết cả rồi. Nàng không còn kiểm soát được lời nói, lớn tiếng:

- Anh dò xét tôi? . . . Anh theo dõi tôi?

Dũng bồi thêm cho hả cơn tức giận:

- Không theo cô thì làm sao biết được, cô vừa đi làm vừa làm đi.

Như con sóng đập vào bờ đá rồi vỡ tung. Như con thú bị thương lồng lộn. Chúc chạy đến bàn ăn, lùa tất cả bát đĩa xuống sàn, rồi gào lên:

- Phải, tôi làm đi, làm đi để nuôi anh, nuôi con anh, nuôi cả con vợ cũ của anh. Nó cũng làm đi với thằng khác mà tôi vẫn phải gửi tiền trợ cấp hàng tháng . . . Phải, tôi ngu, tôi bỏ cả bố mẹ để theo anh. Anh dụ dỗ tôi . . . anh làm thơ ơn tôi, cám ơn tôi, rồi bây giờ anh chửi tôi.

Dũng tỉnh hẳn người, đã lỡ rồi, mũi tên đã bắn đi, lời nói đã bung ra không làm sao lấy lại được. Anh thấy chơi với, lặng người đi không biết lấy gì để chống đỡ. Chúc vừa khóc vừa hét lên the thé:

- Tôi là con đĩ, tôi ngu, tôi đê tiện, tôi theo anh để bố mẹ họ hàng khinh rẻ. Tôi đâu có hãnh diện gì để đi bên anh ra ngoài cộng đồng. Người ta nói anh là thằng đĩ đực đi dụ gái tở, người ta nói anh là thằng Việt Cộng nằm vùng, Bà Sung còn cho mọi người coi hình anh sau 75 đội nón cối, làm công an. Anh là thằng hãm hiếp gái, nếu không có năm 75 thì giờ này anh còn ở tù rục xương trong quân lao. . . Anh nằm trên bụng tôi, tôi tưởng tượng đến gương mặt hung

hiểm đầy thú tính của anh khi hãm hiếp người con gái ấy mà buồn ói. Tôi tởm anh. Anh ăn bám tôi rồi anh chửi tôi. Anh là đồ phản phúc . . . anh chơi với bạn thì phản bạn . . . anh đến với ai thì người ấy tán gia bại sản . . . anh đến với tờ báo nào thì báo ấy chết . . . Anh cũng đã cắt rồi chẳng còn có con cái được nữa, Anh đi đi, anh không đi thì tôi cũng đi. Chúc vừa khóc vừa gào thét vừa chạy vào phòng đóng xâm cửa lại thay quần áo.

Dũng hất chai rượu bể nát dưới sàn rồi gục đầu vào tường. Một lát sau Dũng nghe tiếng cửa ra vào xập mạnh đến rung rinh cả nhà. Chúc đã bỏ đi

Chúc bấm chuông hai ba lần liên tiếp, vẫn không thấy ai ra mở cửa.

Dưới ánh sáng yếu ớt của ngọn đèn nhỏ trước nhà bấm đây bụi bậm, Chúc thấy căn nhà lụp xụp, tiêu tụy hơn ban ngày. Vách gỗ và cửa kính gần như bị phủ kín bởi những cây hàng rào mọc hỗn loạn không được chăm sóc. Căn nhà gia đình nàng thuê đầu tiên khi mới sang định cư. Chúc chỉ ở đây không đầy bốn năm, nhưng căn nhà này có với nàng bao nhiêu kỷ niệm, kỷ niệm của những ngày bỡ ngỡ mới đến, mà cái gì ở đây cũng lạ, kỷ niệm của tuổi mới lớn, còn đi học và mới biết yêu. Xúc động và đau khổ ào đến thật nhanh, khiến Chúc lại khóc, như nàng đã khóc suốt trên đường lái xe từ nhà đến đây, sau khi gây gổ với Dũng. Chúc khóc không thành tiếng nhưng nước mắt cứ ràn rụa.

Vẫn không có ai ra mở cửa. Chúc nhớ lại, buổi tối ít khi bố mẹ Chúc mở cửa dù có ai bấm chuông, nên nàng phải lên tiếng gọi:

- Mẹ ơi, Con . . . Chúc đây. Mai ơi, . . . chị đây.

Có tiếng lách cách mở khóa. Cửa mở, đưa em gái của nàng reo lên:

- Chị Chúc . . . bố ơi, mẹ ơi, . . . chị Chúc.

Chúc bước vào nhà, vừa khóc vừa áp úng:

- Bố . . . Mẹ . . . con về.

Dưới ngọn đèn nê-ông trắng nhợt, trên chiếc bạt nylon trải giữa nhà, bề bộn với lá chuối, khay nếp, khay đậu, khay thịt, hai ông bà Phương vẫn đứng đưng, chăm chú gói những đòn bánh tét, để sáng mai còn kịp bỏ chợ, kiếm ít tiền mặt, phụ thêm với tiền trợ cấp xã hội để đời sống được sung túc hơn. Cả hai như cố tình không để ý đến sự có mặt của Chúc.

Không tìm nổi đau khổ trong lòng và những ăn năn, hối hận. Chúc chạy đến, quỳ xuống đất ôm chầm lấy mẹ, dụi đầu vào lòng mẹ òa lên khóc, tiếng khóc lớn dần rồi nức nở:

- Mẹ . . . Mẹ . . . Mẹ ơi, con hối hận lắm rồi . . . Mẹ thương con! ! !

Vũ Lâm